Marcel LUCA
Sfârşitul planetei Zoster

“Există o planetă pe care moartea e... contagioasă” Jacques Sternberg, Cuceritorii
Întreţinând iluzia unei uriaşe hărţi desfăşurate sub noi, planeta Zoster îşi etalează podişurile imense, violacee şi striurile sidefii, uneori fosforescente, ale canioanelor. Nu mai cădeam spre ea ci, instalaţi pe o orbită provizorie, aşteptam neliniştiţi desfăşurarea evenimentelor. Bătrânul părea hotărât să-şi respecte ultimatumul: dacă debarcăm, ne distruge nava la sol, eu şi Gil urmând să pierim împreună cu el în momentul în care va declanşa anihilarea planetei. Nu prea vorbeam. Din când în când, Gil mă făcea atent: - Uite, încă un “produs” al maniacului! Şi umăream amândoi înfiguraţi platformele orbitale, pe care sclipeau sute de rachete lungi, alburii, toate destinate unui singur drum. Cum să-l convingem? Eram luaţi prin surprindere, căci sarcina noastră părea iniţial o operaţie de rutină: Bătrânul, împreună cu cei doi oameni care-l însoţeau, descoperise planeta, se instalase pe ea conform programului, dar la scurtă vreme după aceea a încetat să mai răspundă vreunui apel. Noi trebuia să verificăm situaţia. Într-un târziu, la stăruinţele lui Gil, Bătrânul îşi făcu apariţia pe monitorul video... La fel ca prima dată, am fost şocaţi de felul neobişnuit în care era echipat. Cu toate că în încăperea unde se afla era aproape întuneric, îi desluşeam deasupra combinezonului uşor luminiscent capul înfăşurat complet în feşe înguste, care difuzau şi ele o lumină slabă, perlată, fiind făcute probabil din acelaşi material de combinezon, iar în dreptul ochilor purta o pereche de ochelari negri, masivi. - Ei, băieţi... a venit momentul... se auzi vocea lui hârâită, înăbuşită de pansamentul din dreptul gurii. Aveţi la dispoziţie şase ore ca să vă retrageţi dincolo de zona periculoasă. Numărătoarea inversă a început... făcu el, arătând cu mâna spre un mic ecran sferic în care pulsau roşietice secundele care se scurgeau. Gil, în picioare, cu mâinile sprijinite de spătarul înalt al fotoliului în care încremenisem eu, îi vorbi încet: - De ce faci asta?... E o crimă... Oamenii... au nevoie de planeta asta! - Ştiu... Eu am descoperit-o, băiete! Pe ea au murit şi oamenii mei... Eu i-am spus Zoster! Ştiţi de ce i-am dat numele acesta ciudat?... Priviţi-i faliile fosforescente care izolează podişurile!... La anumite perioade, din ele izvorăşte o lumină grea, albăstruie, stranie, care le umple şi se revarsă apoi ca o ceaţă, acoperind porţiuni imense. Când am văzut de sus, întâia oară, petele acestea cum se plimbă încet pe solul stâncos, retrăgându-se în cele din urmă în văile adânci, le-am asemănat “zona-zoster”-ului, o viroză de care abia scăpasem. După instalarea pe planetă, Tim, cel mai tânăr dintre noi, a trecut prin sectorul acoperit vremelnic de lumina ciudată şi s-a îmbolnăvit. Nu l-am putut salva. Mai groaznic a fost când eu şi tovarăşul meu am descoperit că boala lui Tim... e molipsitoare... Dacă germenii de pe Zoster ajung printre oameni, totul s-a sfârşit. Plecaţi cât mai e timp, eu nu mai pot da înapoi! De altfel, automatele au preluat acţiunea... Am întrebat: - Ce boală... ce fel de maladie e aceasta? Bătrânul a privit în jurul lui, s-a apropiat de monitor, atingându-l cu mâna înmănuşată, după care începu să-şi scoată cu repeziciune feşele, apoi să-şi desfacă grăbit fermoarele combinezonului. - Plecaţi! Plecaţi şi ştergeţi de pe toate cataloagele numele planetei mele... Bătrânul plângea şi se mişca tot mai greoi. Aici... pe Zoster, tot ce e viu... tot ce e viu... se descompune la lumină! Orbitor, sistemul de iluminare pe care-l declanşase inundă încăperea de lucru a postului planetar, arătându-ni-l căzut în genunchi, cu obrajii acoperiţi de plăgi teribile care se măreau cu repeziciune. Topindu-se ca o lumânare, Bătrânul căzu în cele din urmă pe o parte, în direcţia micului ecran sferic, în care pulsau, sângerii, simbolurile secundelor ce se scurgeau inexorabil spre momentul în care planeta Zoster va înceta să mai existe.

All contents copyright © 2004. All rights reserved